

ума. Тя беше проста и бедна жена. Освен на горния баир, по-далече не беше ходила, но знаеше, че толкова работи нито се намират изведнъж, нито се дават току тъй. Ако всичко това не беше лъжа, тогава отде щяха да получат такова имане? Наистина, той, нейният съпруг, спомена снощи че някакъв богат човек го викал за сутринта в стана на чужденците, и може да са уговорили нещо, но пък да е толкова богат, че да им даде хем товар злато, хем стадо от хиляда овце, не ѝ се вярваше. Ако им дава такова богатство, тогава какво ще иска в замяна? Кой ще им направи даром цяла къща, и при това голяма и богата като къщите в града? Тя не знаеше и не помнеше някой да е подарил някому и колиба, та камо ли и цял палат.

И изведнъж жената прежълтя и очите ѝ се разискриха. Тя си спомни, че снощи Орфей, като се върна късно, след като дядо Тасо му докара стадото, донесе някакви подаръци, които каза че били за Дика, и разправи за някакво пътуване в някакъв далечен град. Тя не обърна внимание на тези детински приказки, защото той, Орфей, често обичаше да си дрънка такива глупости. Но ето че сега и Примо . . . И преди тя да поразпита за всичко онова, което беше се случило и за което тя само се догаждаше, Примо излезе за да търси Орфея. Мисълта за голямото богатство беше го запалила. Отначало той дори не можеше да си представи като как ще изглежда стадо от хиляда овце. Но сетне пламна. Пред погледа му се мерджелееше вече голямата и висока къща, в ушите му звучаха стотици звънци, звънци от неговите стада, пръснати по тучните околни пасбища.

„Къде ли е отишло това момче?“ попита се той още щом излезе от двора. „Сигурно е отишло към Орлов камък“. И хукна по пряката пътечка